

Sobota 17.3. 2012 Ako som si volala pohotovosť

Všade dobre, doma najlepšie. Aspoň tak som sa snažila sa psychicky naladiť spolu s odletom späť do Paríža. U našich mi bolo dobre, oddýchla som si. Let späť nám spríjemňovali Elenka s Kubkom. Tak ako aj minulý rok strávime spolu týždeň a vyčkáme, kým sa tato vráti z Malajzie. Všetko prebiehalo hladko až do nasledujúceho obedu, kedy Kubka chytili teploty. Netušili sme, čo sa deje. Nasledujúcich 6 dní ho každý deň niečo omínila. Najprv teplota, potom bolesť v ľavom uchu, ktorá na 2. deň prešla do pravého. Nasledujúci deň znovu teplota. No, a vrcholom bola hnačka, čo začala 1 deň pred odletom. Program sme prispôbili zdravotnému stavu detí. Milla tiež začala mierne soplíť, ale nerobila som si starosti. Moja nádcha sa tiež nejako nedramatizovala. Predpokladám, že som ju chytila počas cesty autom na letisko od Slávinovej maminy.

Aj, keď nám do plánu vkročili choroby, užili sme si celkom príjemný týždeň a ja som pobehala všetky potrebné vyšetrenia, pričom sa Elenka postarala o Millu. Klasická rutina: krv, veľké sono, gynekológ. Všade bolo treba ako na just čakať aj niekoľko hodín. Na sone mi lekárka zvečnila mužstvo nášho potomka na celú obrazovku, ako neklamný fakt, že z Arlana už dievča nebude. Vážil cez 2 kg a je predpoklad, že bude tak veľký ako Milla (2,8 kg). No, asi na väčšie deti jednoducho nemám a svoje limity neprekročím, nech sa snažím napchávať akokoľvek. Moje 3 pravidelné večere žiadnu zmenu nespravili a aj od Huga Bossa som odchádzala s jeho spokojným úškrnom, že dodržiavam jeho rady a nezdravo nepriberám. „Hm, tých 7 kíl za 8 mesiacov sa mi zdalo byť fakt málo, ale, keď je spokojný on, tak...“ opätovala som sucho jeho úsmev.

Medzitým sa decká vžili a dokonca prišli i na to, ako toho druhého čo najlepšie vyprovokovať. Kubko zistil, že na Millu platí ignorácia. Millu zase nesmierne tešilo, keď ho vytáčala tým, že robila presný opak, čo od nej žiadala. A tak sa striedali intervaly, kedy sa pekne hrali a momenty, keď bolo treba medzi nimi robiť policajtov. Sem-tam bolo nutné zasiahnuť pri jedle a jednoducho ich odseparovať (jeden do kuchyne, druhý v jedálni), lebo sa provokovali, kto bude prvý a v podstate pri tom zabúdali jesť. Spolu večer sedávali na kakanie a chodili spať.

S Elenkou sme si po večeroch sadli do obývačky, no musím s poľutovaním konštatovať, že plánovanú okrášľovaciu masku na tvár sme pri tom kontrolovaní detí nejako zabudli. Vo štvrtok nastal veľký deň. Prišiel tato. Zarastený, s batohom plných darčiekov a kamerou napratanou fotkami a filmami. Bez slova zošrotoval všetko, čo som pred neho postavila. V podstate sa nasledujúce 3 dni takmer ani nepohol od počítača, aby spracoval všetky fotky a vytvoril krátky film (o tom neskôr). Elenka nám dala v sobotu dokonca možnosť vyjsť si s tatom na rande. Po dlhom čase sme zakotvili v príjemnej pizzerii a vychutnávali si atmosféru bez Milly.

V piatok ma čakala ešte návšteva kliniky, kde si ma mal pozrieť anesteziológ. Počas tých 5 minút, čo som bola v ordinácii, ¾ času staršia dáma híkala nad mojím roztrhnutým a následne zašitým bruchom držiak sa pri tom za hlavu, že čo spravíme tento krát, ak by sa to stalo. A zvyšok času sa čudovala, že na Slovensku sme už tak ďaleko, že používame epidurálku pri pôdoch. Po opustení ordinácie ma čakala rezervácia izby v klinike a behanie hore dolu s rôznymi papiermi potrebnými pre doplnkovú poisťovňu. Ešte fajn, že si to nemusíme cvakať všetko z vlastného vrečka. Len izba na 1 deň je 100 Euro, epidurál 250 a lekár 550. No a čo stojí samotný pôrod, o tom ani netuším, je hrađený zo základného poistenia.

Vyšťavená po ubehanom týždni som sa tešila, že najbližšie uvidím lekára až za 3 týždne, kedy mám poradňu. To som však netušila, čo nás čaká po odchode Elenky a Kubka.

Po týždni sme ich odviezli na letisko. Decká si dali mileneckú pusku na rozlúčenie a čakal nás 1. spoločný večer iba v trojici. Okolo polnoci začala Milla prudko vracat' a do rána sa to zopakovalo ešte 4 krát. Triasla ju 40°C horúčka, čo neprestávala ani počas nasledujúceho dňa spolu s vracaním čohokoľvek, čo som sa jej snažila dať. Sama som mala pocit, že mám žalúdok na vode a spala som s kýbľom pri posteli. Lekárka skonštatovala virózu a poslala nás s rehydratačným roztokom domov. Po 2 dňoch symptómy ustali a spolu s tečúcim nosom nastúpil obojstranný zápal spojiviek s hnisavým výtokom, kedy nedokázala sama ráno ani otvoriť oči. Na sebe som cítila, že nádcha zosilnela, prešla aj do pravého ucha. Pocit dutej hlavy zvyrazňovalo ešte aj boľavé hrdlo. Takže sme zrušili všetky aktivity a väčšinu dní sa ani nepostavili z postele, také sme boli obe vyčerpané. Vstupný pohovor na medzinárodné lýceum nám posunuli o 5 dní a pohovor do anglickej škôlky, len tu hore na kopci, na ktoré nás zázračne a neočakávane pozvali o 4 dni.

Každý deň som dúfala, že aj moja nádcha poľaví. Zlom nastal v piatok, kedy na prepadli tak ukrutné bolesti oboch uší so zhoršeným dýchaním, že som si sama sebe volala na pohotovosť. Medzi vzlykmi, čo zo mňa vychádzali, som vysvetlila najprv ušnému, čo som našla na internete, čo mi je. Povedal, že už dnes neordinuje, nech prídem budúci týždeň. Moja všeobecná lekárka mi dala termín na ďalší deň. No, a na pohotovosti ma sprdli, že práve končia, prečo volám až teraz a dali mi termín na ďalšie ráno s prízvukovaním, že to bude „výnimočný príjem, lebo cez víkend pohotovosť nedržia“. Francúzi, no, čo povedať.

„Dovtedy dobre fúkajte nos a dajte si lieky od bolesti,“ rozlúčila sa podráždená pani na telefóne. A tak aj bolo. Ďalšia noc bez spánku a s bolesťami v celom dýchacom systéme a v ušiach. Ráno som sama nedokázala rozlepiť oči. Milla mi darovala svoj zápal spojiviek: „Čo sa na mňa ešte nalepí?“ pýtala som sa po ceste na pohotovosť, kde lekárka skonštatovala obojstranný zápal uší, prínosných dutín a hrdla, spolu so zápalom spojiviek. Odchádzala som s lajstrom liekov a po vstupe do lekárne, lekárnica poznamenala, že mi je asi riadne na nič. Okrem antibiotík som ešte ďalších 5 krabičiek, aby mi nebolo ľúto, že som obišla na krátko. V podstate mi je to jedno, pre bolesti by som bola ochotná jest aj hadov, len nech tá bolesť prejde čo najskôr. Aj keď na prvý krát som si roztok, čo som mala do očí naliala do nosa. Príde mi, že som ako tie 3 opice: nevidí, nepočuje, nerozpráva. Ešte by som pridala 4., tehotnú.

Štvrtok 22.3. 2012 Ako Milla prekvapila a tato zaskočil

Zápal spojiviek prešiel najrýchlejšie. Už od utorku nechodím po svete ako upír a nemám pocit, že sa všetci čudujú, čo mi je. Ako 2. odišla bolesť z uší, aj keď na pulzovanie som si celkom zvykla. Hrdlo po 5 dňoch antibiotík tiež prestalo bolieť, aj keď kašlem ako starý hrniec stále. Už len počkať, kým prejde nádcha a odľahnú uši. Ale aj tak bolo treba fungovať, keďže sme mali nabitý týždeň.

V pondelok sme mali stretnutie v Busy bees (americká škôlka 3 minúty pešo z domu). Ani som neočakávala, že to bude tak fajn. Pani, s ktorou sme mali pohovor už minulý rok a vtedy Millu nevzali mi iba povedala, že nás posunuli na predné miesta v poradovníku kvôli minulému roku a môžu nám ponúknuť 2 rána po 3 hodiny. Paráda, ani si nevedela predstaviť ako ma potešila. Odchádzala som natešená a Milla sa ani nechcelo. Nečudo, deti navliekali králiky rôznych farieb.

V utorok sme mali pohovor na prestížnom medzinárodnom lýceu. Vedela som, že Milla musí ostať sama s učiteľkami a byť aktívna a komunikatívna. No, donúť k tomu dieťa. Iba som jej 2x spomenula, že tam pôjdeme a nestresovala sa. Keď sme vstúpili so modernej budovy, všade postávalo mnoho rodičov

čakajúcich na svoje ratolesti, čo boli na pohovoroch. Na dlhej chodbe sa nachádzalo do radu všetkých 18 cudzojazyčných sekcií, ktoré na lýceu sú. Britská sekcia bola úplne vzadu. Ako sme prechádzali chodbou, stretla som známu, ktorej dieťa bolo práve testované na americkej sekcii. Usadili sme sa pred dverami a znovu som Mille vysvetlila, čo bude nasledovať. Milá pani vyšla von a oslovila ju menom vraviac, že má vnútri zaujímavú knihu, ktorú si môžu spolu pozrieť. Milla jej dala ruku a povedal mi „bye“. Skoro som odpadla. Stále som hluchá ako peň, no zdalo sa mi, že som cez dvere počula smiech. Asi po štvrt'hodine vyšla vysmiata Milla a oznamovala mi, že knihe bola nahá žaba.

„No, nazdar, dúfam, že nespustila svoje rozjímanie, či sa jedná o mužské alebo ženské pohlavie a s tým spojenú slovnú zásobu,“ prebleslo mi myslou.

Skúšajúca Millu pochválil pre širokú slovnú zásobu, schopnosť hovoriť celé vety a dokonca povedala, že je vtipná a dobre sa zasmiali. Prešla testom a je vyhovujúcim adeptom do škôlky britskej sekcie. Zároveň zdôraznila, že tento rok majú tak veľký záujem (berú 12 detí), že ju podľa všetkého nebudú môcť vziať, keďže nie je britského pôvodu. Ale určite ju vezmú o 2 roky do školy. Hm, aj som si myslela. Ale netrápilo ma to, lebo som vedela, že máme Busy bees isté. A 1. rok berú aj tu v britskej sekcii deti aj tak iba na 2 poldni.

Ostávalo mi už iba vymyslieť kombináciu zvyšku týždňa. 2x3 hodiny Busy bees a 2x2 hodiny poobedie pokračovanie v anglickom Carrot cake clube, kam chodí od septembra. Spolu 10 hodín týždenne indi-vindi času pre Arlana. A aspoň sa vyhneme povinnej francúzskej štátnej škôlke, kam by musela chodiť, ak by ju zobrali do britskej sekcie lýcea. O štátnych francúzskych škôlkach kolujú rôzne horory. 30 detí na 1 učiteľku. Veľa krik. Dieťa od 3 rokov už nie je dieťa, ale malý dospelý a treba z neho čo najskôr tvrdou disciplínou vytĺcť akékoľvek náznaky vzdoru alebo neposlušnosti. To ešte nespomínam fakt, že by som ju na

obedy musela brávať domov a potom nieť späť, lebo ako nepracujúca matka nemá nárok na kantínu. Maximálne 2x v týždni, ak to radnica povolí. A keďže toho po francúzsky nič dokopy nevie, bolo by to asi skôr trápenie ako radosť.

Do mojich spokojných plánov však rázne zasiahol tato: „Budeme tu ešte 2 roky, nech sa pekne dievča naučí francúzsky.“ Ale ja ju nechcem dať do štátnej škôlky, kde sa jej nik nebude venovať. A chcem ju dať iba na pár hodín a to žiadna štátna nedovolí. Tak mám nájsť alternatívu, nejakú súkromnú. Tak som dnes obvolávala a našla miesto na súkromnej pri stanici RER. Budú mať okolo 25 možno menej detí, ale odporúčali mi ju viaceré mamy. Pre humánny prístup. Hádám sa s nimi bude dať dohodnúť, že by chodila iba na 2 doobedia po 3 hodiny. Neviem síce, či to prinesie tatom želaný efekt, ale môžeme to skúsiť. Tak, buď Bože pri nás, aby sme jej viac neuškodili ako pomohli.

Streda 28.3. 2012 Jar alebo hniezdiaci inštinkt?

Už 2. týždeň je počasie ako na želanie. Teploty vystupujú nad 20°C a je veľmi ťažké Millu ráno presvedčiť, že krátke nohavice si môže dať až pred obedom. V každom prípade v sebe nachádzam nieviem-odkiaľ-sa-berúcu energiu na upratovanie. Začalo sa to nenápadne v sobotu. Stádo som poslala do lesa a ja som sa pustila do varenia a pečenia. Išlo to od ruky, tak som chytila čistiaci prostriedok a začala od piky drhnúť kuchyňu. Revíziou prešli všetky zásuvky a ani jedna škára neušla prostriedku s chlóróm. Mala som pocit, že potrebujem denzifikovať všetko. Keď tato po 3 hodinách vkročil do bytu, hneď sa pýtal. Prečo tam smrdí ako na plavárni. Získal dobrý bod, lebo si všimol, že je všetko upratané a neskutočne čisté. To mi však nejako nestačilo. Už dlhšiu dobu som rozmýšľala nad oknami. Máme ich však toľko veľa a tak veľkej plochy, že som si to vždy hneď radšej rozmyslela. No, v sobotu nie. Večer som si kúpila celú fľašu čističu a nebyť nadchádzajúcej nedele, tak by som sa do toho pustila so všetkou vervou. Počkala som do pondelka. Milla, samozrejme pripravenú v šortkách, sa nevedela dočkať. A tak sme drhli a leštili až z nás tieklo. Keď prišiel tato, vzala som do parády ešte kuchynské okno a to v detskej izbe. Susedia, čo prichádzali večer po práci domov, mi s úsmevom kývali, ako ma videli stáť z

vonkajšej strane na parapete a drhnúť. Z pod trička mi vykúkalo brucho a asi to pochopili. Okrem Slavina. V kuse behal kontrolovať, či som ešte na parapete. Všetky okná čisté, fľaša prostriedku padla takmer celá. Ale, čo teraz? Asi je to hniezdiacim inštinktom, lebo mám chuť pokračovať, čistiť, umývať a drhnúť...pomoc! Už viem. Terasa, treba všetko ostriať, nasadiť jarnú zeleninku, bylinky.... juchú! Hor sa do obchodu! A tak máme nasadenú mrkvu, reďkovku, 6 rajčín, petržlen.

Sobota 31.3. 2012 Milla má 3 roky a Arlan chce už prísť

Je to zaujímavé sledovať. Ako si dieťa už uvedomuje samo seba. Pred 3 týždňami sme boli gratulovať k 2. narodeninám Maxovi. Priniesli sme mu darček. Ako sa blížili Milline narodeniny, pýtala sa, kto jej príde gratulovať, a či jej prinesie darček. „A dostanem veľa, veľa darčiekov?“ nadšene sa pýtala. Veľmi šikovne si to preložila v svoj prospech. Neostávalo mi nič iné, iba sa snažiť jej vysvetliť, že narodeniny nie sú iba o darčekom.

Deň pred oslavou absolvovala hexavakcíu u detskej lekárky. Pri tejto príležitosti sa lekárka dôkladne povypytovala na Milline nočné spanie. S nadšením som jej opisovala, že Milla sa začala budieť 1-2x v noci na cikanie. Do rána to niekedy zvládne a niekedy je plienka mokrá. Okrem toho som jej povedala, že raz v týždni má dovolené spať s tatom v pracovni, kde je akvárium s rybičkami. Je to istý druh špeciálnej noci iba pre nich dvoch. Milla sa z toho neskutočne teší. To som ale netušila, čo na mňa vychrlí pohoršená lekárka:

„Hm, takže neprespí celú noc. Otravuje vás. Nočné budenie je zlý návyk a treba ho čo najskôr potlačiť. Treba jej vysvetliť, že je ešte príliš malá a že nedokáže ostať suchá celú noc a preto musí mať plienku. Takto vás nebude rušiť a hotovo. A spávanie s vaším manželom? Vylúčené. Milla je vo veku, kedy dievčatá začínajú fantazírovať, že si raz zoberú svojho otca za manžela. Striktne jej treba vysvetliť, že manžel patrí vám a ona bude mať raz iného. Spávanie spolu musí skončiť. Takto sa začínajú incesty. Vysvetlite to svojmu manželovi a okamžite s tým prestaňte!“

Musela som vyzerat', že som padla z oblakov. Samozrejme, že by som sa po 3 rokoch chcela konečne vyspať celú noc, ale to že podnecujem incest ma priam vytočilo. Tá lekárka to ale myslela úplne smrteľne vážne. Niekedy nechápem francúzsku mentalitu a teóriu, že dieťa od 3. roku už nie je dieťa, ale malý dospelý. Následne na to sa treba aj správať. Vytĺcť z neho tvrdou disciplínou všetok zárodok rebelstva a neposlušnosti.

Pri očkovaní Milla ani nepípla. Zato už po pár hodinách začala byť mrzutá a v noci mala horúčku. Rameno jej do rána opuchlo a sčervenalo a vyzeralo to tak, že z oslavy nič moc nebude. Ráno som dorobila malinovo-kokosovú tortu vo forme slimáka a pripravila veľkú misu tradičného zemiakového šalátu pre 18 pozvaných. Milla celé doobedie pofňukovala. Poobedie pospala a o 16.30 začali prichádzať gratulanti. Každý priniesol nejaký darček a ona nevedela, s ktorým sa hrať ako prvým.

Ďalším prekvapením týždňa bola návšteva u gynekológa. „Už je nízko, dávam vám tak maximálne 2 týždne a porodíte.“ Hlavou mi prebleslo umývanie okien a bolesť v slabínach. Že by už? Ale veď mám ešte 3 týždne. No, na 2 strane som si hovorila, že mám pocit, ako by chcel prísť trochu skôr. Chcela som využiť každý jeden deň, čo nám s Millou ostáva. „A keď neporodíte spontánne do 2 týždňov, kedy sa najbližšie uvidíme, tak si ho zavoláme skôr my, dobre? Má už 2,9 kg (čóóó? vytreštila som na Huga Bossa oči). O 3 týždne by mal 3,6, čo by vaše brucho asi nezvládlo.“ Odchádzala som s plným vedomím, že o chvíľu tu už Arlan bude. Úloha večera: zbalit' tašku do pôrodnice...